Ч. 230. Четвер 24 (11) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Засїдане палати послів. — Балканьска війна.

На вчерашнім засіданю палати послів предложив п. міністер скарбу Залеский буджет на рік 1913 і виголосив експозе. Прелімінар виказує на рік 1913 видатки в сумі 3.137,202.566 К, доходи 3.137,481.539 К, так що надвишка виносить 278.973 К.

В балканьскій війні приготовлють ся на найблизші дні важні події. Всї союзні армії ідуть наперед. Турки держать ся оборонної тактики. Болгари дійшли до Адриянополя і Кірккілісси, Серби посунули ся під Новий Базар, Пристину і Куманово, Греки здобули місто Еляссону і ідуть на Серфідже, де вібрали ся головні турецкі сили в полудневій Македонії. Турецка фльота знищила портове болгарске місто Каварну і бомбардувала без великого успіху воєнний порт Варну. Грецка фльота обсадила острoв Лємнос. Впрочім надходять такі вісти з театру війни.

Турецкі часописи містять другу відозву султана до армії, яка є немов відповідию на звістний болгарский воєнний маніфест і ріжнить ся тоном значно від першої, незвичайно поважної і обережної султаньскої енунциациї. При кінци зазначує культурні стремліня відроджуючої ся Туреччини. Єї зміст такий:

„Від століть не стояли ми перед так поважним положенем як теперішне. Сусіди, з котрими ми хотіли жити в мирі а навіть у приязни, топчуть усі взгляди справедливости, нищать наші добрі наміри та кидають нам визов, не уважаючи на ради великих держав. Весь наш нарід відповів на їх безсоромність відразою і погордою. Поручаю вам відповісти на се поличником у їх безличні лиця.

Офіцири! жовніри! До вас тепер належить пімста образи, оборона чести та слава краю, ви маєте докази, що є ще старі незменшені чесноти Османів, що не завмерла їх давна хоробрість і безмежна посьвята для вітчини. Згадайте се, що горстка ваших предків, колись увійшовши до Европи, заволоділа величезними областями. Єї хоробрі потомки по нинішний день своєю хоробростию на всїх полях війни викликали в сьвіті подив і полишили чудові приміри для наслїдуваня.

Тому, що вороги уступають вам під взглядом воєнних чеснот, вашим патріотичним обовязком є укарати їх примірно. Не маю сумніву що до вас, але заразом пригадую, що крім хоробрости треба воякам ще инших чеснот, а то: замилуваня до порядку, послуху супротив законів і у відносинах з ближніми, як також безоглядної карности супротив наставників. Ніколи не розливайте крови без потреби у злобнім намірі. Ощаджуйте невинних, немічних, жінок і дітей та воєнних бранців. Шануйте безоружне населене та місця релігійного культу. Майте милосерде для введених у блуд нещасливців, котрі проклинаючи війну, лише під примусом хопили за оружє. Покажіть сьвітови, що Османи належать до цивілізованих народів, що шанують права народів і гуманність. Докажіть сьвітови, котрий вас не знає, що з одушевленем починаєте битву. Будьте в небезпеці згіднійші як коли небудь. Ідіть вперед сьвідомі своїх обовязків і з вірою в божу поміч. Народ з вами і за вами тай вірні, жертвенні серця нагородять хоробрість, будуть доглядати ранених і попирати родини ваші. В похід! Вперед!“

Воєнний кореспондент Berliner Tageblatt-у майор Евген Цвенґер в дописи з Царгорода так описує положене воєнних кореспондентів на Балкані: „Наше положене яко воєнних кореспондентів тутки незвичайно тяжке. Принимають нас не дуже чемно. Реґулямин, який ми мусимо підписати, робить нас турецкими бранцями, яких поміщує ся в головній кватирі. Коли ми дістанемо ся на фронт, ще не знати. Майор Іцет бей, котрого дали нам на провідника, говорить, що за 5 днів; инші кажуть, що се стане ся аж тоді, як Турки віднесуть першу побіду. Тепер мусимо постарати ся о коні, мули, шатра, а особливо о поживу, бо одержали ми виразну заяву, що отоманьске правительство зовсім не буде нами журити ся. Прийде

З під Бородіна.

(З францускіго. — Проспера Меріме).

Один військовий, здружений зі мною і померший перед кількома літами в Бресті на жовту пропасницю, оповів мені першу битву, в котрій взяв першу участь. Єго оповідане так мене вразило, що я списав єго з памяти в першій вільній хвили.

Ось оно:

Я получив ся з відділом дня четвертого вересня вечером. Полковника застав я при огнях в таборі. Спершу приймив мене досить неохотно, але перечитавши поручаючий лист ґенерала Б. злагіднів і поговорив зі мною кілька вічливих слів.

Представив мене мому капітанови, котрий що лише вернув з обходу. Той капітан, котрого я не мав часу пізнати, був високий, сидий мужчина з твердим і відпихаючим лицем. З простого вояка дослужив ся на полях воєнних свого степени і свого хреста. Єго охриплий і слабий голос стояв в дивній суперечности з поставою великана. Мені сказали, що то походило звідси, що в битві під Єною перешила его наскрізь куля.

Дізнавши ся, що я лише що скінчив школу в Фонтенбльо, скривив ся і сказав:

— Мій офіцир вчера погиб...

Я зрозумів, що хотів додати: Ви повинні єго заступити, але ви не спосібні до того. Прикре слово так і висіло на моїх устах, але я здержав ся.

Місяць зійшов на Шевардиньску редуту, віддалену від нашого огнища о два гарматні вистріли. Був широкий і червоний як звичайно при всході. Але того вечера видав ся мені незвичайно великим. Хвильку редута чорно рисувала ся на яснім колесї місяця. Була подібна до стіжка вибухаючого вулькана.

Старий вояк, при котрім я стояв, замітив краску місяця.

— Дуже червоний — сказав — то знак, що буде дорого коштувати та славна редута.

Я все був забобонний і та ворожба, особливо в тій хвили, поділала на мене. Я положив ся, але не міг заспати. Встав і ходив якийсь час, дивлячи ся на довженну лінію огнищ, окриваючу вижину за селом Шевардіно.

Коли мені видало ся, що сьвіжий і побуджуючий воздух осьвіжив досить мою кров, вернув я до огнища, завинув ся добре в свій плащ і замкнув очи в надії, що отворю їх аж в день. Але сон держав ся далеко від мене. Незамітно мої гадки прибрали понурий відтінок. Я сказав собі, що між стотисячами людий, які вкривають ту рівнину, я не мав ні одного приятеля. Колиб я був ранений, взялиби мене до шпиталя і неспосібні хірурги обходилиcь би без всяких взглядів. Я пригадав собі, що оповідали мені о хірурґічних операциях. Серце било мені сильно і я мимохіть розложив на груди, немов панцир, хустку і записну книжочку. Утома гнобила мене кождої хвилї, я засипляв і кождої хвилї якась зловіща гадка вертала зі силою і будила.

Тимчасом утома побідила і коли затрублено, я вже твердо спав.

Ми уставили ся до битви, відчитано наші назвиска, відтак зложено знов оружє в кізли і все заповідало спокійний день.

Около третої по полудни приїхав з приказом ад'ютант. Нам приказано уоружити ся, наші стрільці розсипали ся по рівнині, ми ступали за ними поволи і по двайцятьох мінутах побачили, як передна сторожа ворога скрила ся в редуті.

По нашій правій руці уставила ся батерия артилериї, по лївій станула друга, але обі добрий кусник перед нами. Почали живий огонь, ворог відповів енерґічно і вскорі. Шевардиньска редута укрила ся в густих хмарах диму. Наш полк був заслонений майже цілком від ворожого огня за ломом терену. Кулї вимірені майже виключно в нашу артилерию перелїтали нам по над головами або що найбільше обкидали нас землею і камінцями.

Коли лиш видано приказ рушати наперед, поглянув мій капітан уважно на мене і я незвичайно рівнодушно пригладив мій молодий вус. Впрочім я не бояв ся і непокоїло мене лиш одно, аби не погадали собі, що бою ся. Ті нешкідливі кулї піддержували мене ще біль-

ся нам кілька місяців жити під одним шатром та харчувати ся самими консервами. Найтяжше нам роздобути коний, бо уряд забрав коні приватних людий для войска. Анґлійскі журналісти справили собі крім коний ще й автомобілі, але з них не будуть мати користи. Тутки можна уживати лише вючної худоби. Після інструкциї кожда телеґрама мусить бути у французкій мові, а всі листи рішучо мусять підлягати цензурі і лише цензуровані листи можна приймати. Сей лист посилаю румуньским пароплавом. Почту можемо висилати і одержуємо що другий день".

„Daily Mail" одержує з Філіпополя відомість з датою неділя рано, що описує занятє місцевости Мустафа паша болгарским войском. Вже в четвер о 6 ій вечером шестий і другий полк болгарскої піхоти разом з одним полком кавалериї наближали ся від Шумлї і розпочали напад на Мустафа пашу. В пятницю рано турецкі становища були окружені, місто здобуте. Найдено в місті 4 великі армати Крупа і 30 полевих армат. Поза містом зведено в пятницю о 11-ій год. рано кровавий бій. З болгарскої сторони був один полк кавалериї, що числив 1100 людий, по турецкій сторонї два полки кавалериї, в числї 2000 людий. Турки були нападаючою стороною. Король Фердинанд, що прибув з Заґори, слідив з недалекого віддаленя перебіг борби. Потім, переїзджаючи через поле, засіяне трупами, розплакав ся на вид тілько жертв. Місто Мустафа-пашу названо „Фердинандом".

Оден дописець з Берлина доносить: З кінцем сего тиждня прийде до завзятих битв коло Адрияноподя, в яких возьме участь кількасот тисяч людий.

З Софії доносить дописець „Die Zeit", що болгарске войско дійшло вже до Адрияноподя. Відбули ся завзяті битви коло внїшних кріпостий Чермене і Дервиска Могила. В найблизших днях буде переведена облога кріпости Адриянопіль. На болгарскій граници прийшло до сутичок в околици Ґерева. Турецке войско рушило до Кестенділь. Після певних інформаций в суботу коло Бількуглю в области Кірклісси болгарский полк піхоти знищив кілька місцевостий.

Болгарска аґенция оголошує: Болгарске войско йде вперед ві всїх лїніях. Турки уступають в неладї, полишаючи армати, припаси поживи і амуніцию. Турецке населенє покидає свої осїдки. Болгарскі передні сторожі дійшли до Кірклісси і під лїнію кріпостий Адрияноподя. Войско обсадило село Вакоруда в околиці Разлоґа. В Мустафа-паша забрано 100.000 клґ. збіжа. Настрій в армії знаменитий. Ні оден вояк не дістав ся в турецкий полон. Болгари обходять ся людяно з полонниками.

Новинки.

Львів, 23 жовтня 1912.

— Відзначенє. Є. В. Цїсар дозволив приймити Міністрови віроісповідань і просьвіти тайному радникови дрови Максови Гайнляйн Гусарекови велику ленту монахійского ордера сьв. Кароля.

— Іменованя. П. Міністер просьвіти признав IX кл. ранґи учителям шкіл вправ в учительских семинариях: а) в мужеских: В. Ґіртлерови в Заліщиках, А. Клїмешови в Тернополї, В. Кметеви в Самборі і Г. Слявічкови у Львові; б) в женьских: Я. Дрисьовій в Перемишлї.

— Перенесеня. П. Намістник переніс радника поліциї Б. Бенойта зі Львова до Перемишля і поручив єму провід тамошного комісарияту, а старшому комісаря поліциї Т. Г. Котовича з Перемишля до Львова.

— Краєва Рада шкільна іменувала тимчасових окр. шкільних інспекторів: О. Бобра в Мостисках, І. Сковроньского в Дрогобичи, Ф. Кременецкого в Бродах, І. Рощиньского в Бібрцї і О. Декера в Сокалї, сталими окр. шкільними інспекторами в IX кл. ранґи; іменувала заст. учителя Ф. Ульковского учителем, а інжинера Ф. Урановича тимчасовим учителем промислової школи в Кракові.

— Ліцитация. Дня 22 жовтня 1912 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Перемишлї публична ліцитация невідобраних пересилок як: оцет, мід, вино, цукорки, січкарня, чорнило, машина до шитя, сїрники, сукно, віск, сливовиця і т. п. о скілько не вістануть аж до того часу викуплені.

— Смерть на гробі дитини. В Перемишли пішла сеї суботи на кладовище молода міщанка Анна Пасічкова і на гробі своєї 3-лїтної дитини облила ся спіритусом і підпалила; заки надбігли грабарі і погасили горіючу одежу. Пасічкова померла. Причиною сего страшного самоубийства був жаль за дитиною.

— Філїя укр. Пед. Тов. в Тернополи подає всїм закладаючим зимові курси до відомости, що „Учебник нїмецкої мови" (40 с. + 10 за перес.) і буквар для неграмотних (20 с. + 5 с) треба замовляти просто у автора О. Солтиса в Тернополи ул. Сенкевича ч 25. Малу скількість найлїпше замовляти листом пересилаючи належитість марками почтовими.

— Курси для неграмотних у Львові. Пригадуємо, що вписи на науку для дорослих неграмотних відбувають ся в неділю від год. 3 пополудни в школі ім. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26 і в читальнях „Просьвіти" пл. сьв. Юра 5 і ул. сьв. Петра ч. 11. Наука починає ся в неділю дня 3 падолиста і буде відбувати ся кождої неділї і сьвята від год. 3—5 попол. в кождім з повисших льокалів

ше в геройскім спокою. Моє самолюбіє говорило менї, що грозить правдива небезпечність, бо находжу ся під огнем батерий. Я був одушевлений своєю відвагою і гадав о приємности, з якою буду оповідати в сальоні пані Б. при ул. Провансальскій о взятю шевардиньскої редути.

Полковник перейшов перед нашою компанією і сказав до мене:

— Будете мати на початок добру забавку...

Я усьміхнув ся відважно і обчистив рукав мого мундура, припорошений землею, що єї розкинула куля, яка упала трийцять кроків перед нами.

Здасть ся, що ворог замітив безуспішність своїх стрілів, бо заступив кулї ґранатами, що могли нас лїпше досягати в нашій долинї. Досить великий відломок зірвав менї чако і убив вояка коло мене.

— Щастя желаю — відозвав ся капітан до мене, коли я схилив ся по чако — маєте забезпечений спокій на цїлий день.

Я знав той войсковий забобон, після котрого приповідка: „Нїколи два рази то само", важна не лише в судових палатах, але й на побоєвищи. З гордостию вложив я чако на голову.

— Велять кланяти ся — зажартував я весело. Той не найлїпший жарт видав ся в тїй хвили дуже добрим.

— Щастя желаю — почав знов капітан — нинї вже вас нїчо не стрітить, а вечером будете доводити компанією, бо добре чую, що нинї спечу ся. Кілько разів був я ранений, одержав офіцир коло мене сліпу кулю і — додав тихійше і майже засоромлений — їх імена зачинали ся все на П.

Я удав, що не вірю в такі дурницї; богато людий зробило би так само як я, богато здивувалось би тими віщими словами. Але я чув, що яко рекрут не можу з нїким дїлити ся моїми чувствами і що повинен все виглядати на неустрашимого і холодного.

По пів години огонь ослаб значно; тодї вийшли ми зі своєї скритки, щоби взяти редуту.

Наш полк складав ся з трох баталїонів. Другий мав обійти редуту від сторони вивозу; два инші мали іти приступом. Я був в третім.

Ледво вийшли ми на відкрите місце, привитало нас кілька карабінових сальв. Впрочім зробили нам мало шкоди.

Свист куль здивував мене: я часто обертав голову і тому кількох товаришів зажартувало собі з мене.

— Остаточно — погадав я — битва то не така страшна річ.

Ми ішли бігцем, стрільцї перед нами; наraз вороги крикнули три рази „гурра", три рази голосно і виразно, відтак замовкли і перестали стріляти.

— Не люблю такої тишини — сказав мій капітан. — То не заповідає нїчого доброго. Я замітив, що наші люди були трохи галасливі і я не міг не зробити в души порівнаня їх криків з імпонуючим мовчанем ворога.

Ми скоро добігли до стіп редути, наші кулї повиломлювали єї частоколи і розрили землю. Вояки кинули ся на ті останки з криком: Най жиє цїсар! Крик був сильнїйший, як можна було надїяти ся по людях, що тілько єже накричали ся.

Я підніс очи і нїколи не забуду виду, який менї тодї представив ся. Найбільша часть диму піднесла ся і висїла як плахта двайцять стіп над редутою. Через синяву мраку видко було за знищеним на половину частоколом неприятельских ґренадиерів, з піднесеним оружем, недвижимих як статуї. Здаєть ся менї, що бачу ще кождого вояка з лївим оком встромленим в нас а правим схованим за піднесеною рушницею. В заглубленю о кілька стіп від нас один чоловік тримав запалений льонт при гарматї.

Мороз по менї перейшов і здавалось менї, що надійшла послїдна година.

— Зачне ся танець! — крикнув капітан. — Аж любо!

То єго послїдні слова, які я чув.

В редутї роздав ся голос бубнів. Я увидїв як всї рушницї знижили ся, замкнув очи і почув страшенний тріскіт, а по нім крики і зойки. Відтак підніс повіки, здивований, що я ще на сьвітї. Редуту ослонив знов дим. Я був окружений убитими і раненими. Мій капітан лежав коло моїх ніг: пушочна куля розчерепила єму голову, єго кров і мозок повалили менї одїнє. З цїлої компанії лишило ся крім мене шістьох людий.

По тїй різни настала хвиля остовпїня. Полковник завісивши свій капелюх на кінци шаблї, вступив перший на шанцї з криком: „Най жиє цїсар!" Всї, що лишили ся при житю тиснули ся за ним. Вже не памятаю, що було по тім. Як ми вийшли на редуту не знаю. Ми бороли ся грудь о грудь в такім густім димі, що не можна було нїчо бачити. Менї здаєть ся, що й я бив шаблею, бо була цїлком закровавлена. В кінци почув я оклики:

— Побіда!

Коли дим почав розходити ся, побачив я крик і трупи під котрими не видно було редути. Особливо пушки буля немов покриті купами людских тїл. Около двіста людий у французких уніформах стояло в непорядку, одні набивали рушницї, другі обтирали баґнети. Коло них було одинайцятох полонених. Полковник лежав облитий кровію на потрощенім ящику. Кількох вояків порало ся коло него. Я підійшов близше.

— Де найстарший капітан? — спитав фельдфебля.

Той стиснув лиш раменами.

— А найстарший поручник?

— Ось той пан що вчера приїхав — відповів капітан і показав цїлком спокійно на мене.

Полковник гірко усьміхнув ся.

— Отже ви пане — сказав до мене — доводите полком. Заставте скоро вилом в редутї тими возами, бо ворог сильний, але ґенерал В. пришле вам не задовго підмогу.

— Полковнику — відповів я на то — чи ви тяжко ранені?

— Зі мною конець, мій любий — але редута взята!

— Сокільске сьвято в Тейсарові. Дня 29 вересня с. р. обходило село Тейсарів коло Жидачева сьвято посьвяченя сокільского прапора, получене з окружним здвигом „Соколів“ і „Січий“. Село було гарно прибране; одну триюмфальну браму поставлено при головній улиці, а другу коло церкви. Ранісько почали напливати до Тейсарова сотки Соколів, всі четами із прапорами, в одностроях. По відправленім о. рад. Омеляном Левицким з Івановецьо богослуженю, виголосив коло церкви проповідь о. Мик. Матковский зі Стрия, а по посьвяченю прапора о. посол Нижанковский. Іменем української молодіжи промовляв п. Пеленьский з Лисятич. По вбиваню цьвяшків в держак прапора, рушили всі присутні походом вздовж села. Вперед походу ішла сокільска орхестра з Жидачева, а за нею четами, в одностроях, кожде зі своїм прапором, сокільскі і січові товариства. Перед новим прапором їхали 24 кінні Соколи. По поході відбули ся на громадскім майдані сокільскі вправи, на яких визначили ся головно Сокілки з Жидачева.

— Отворенє приватної народної школи ім. короля Данила у Львові відбуло ся сеї неділі в полудне. Явило ся значне число публики та много відпоручників українських інституций і товариств. По торжественнім посьвяченю, якого доконав Впр. о. мітрат Туркевич, наступив ряд сьвяточних промов. Перший промовив предсідатель шкільного комітету дир. Гайдукевич. З черги промовляли пп.: проф. Шухевич, К. Малицка, Яр. Весоловский, І. Ігнат і Л. Цегельский. Мала ученица сеї школи віддеклямувала дуже гарно вірш М. Шашкевича „Мово рідна“. Сьвято скінчило ся відспіванєм народного гимну. На удержанє школи зложили присутні 253 К.

— Відгомін зелізничої катастрофи в Медиці. В Перемишли відбула ся минулого тижня 3-днева судова розправа против виновників катастрофи, якої жертвою упав машиніст Скерль і годинникар Богуславский. Розправа скінчила ся засудженєм підурядника Чайкевича на 2 місяці а телеґрафіста Дуркача на 6 тижднів вязниці. Прочих обжалованих в числі 6 увільнено.

— Новий шпігун. Онозди арештовано в Кракові 22-літну Фльорентину Самйоновску, з Варшави. При арештованій найдено докази, що она прибула тут в цїли шпігуньства. Се потверджують найдені при ній адреси кількох осіб, які мали уділяти інформаций, як також і докази, що Самйонтковска виконала порученє одного висшого російского офіцира в Варшаві.

— Курси для касиєрів і завідателів Спілок ощадности і позичок. На основі розпорядку краєвого виділу з дня 4. жовтня 1912 уладить краєве Бюро Патронату для Спілок ощадности і позичок. Практичні курси науки для касиєрів і завідателів Спілок ощадности і позичок: 1) в Кракові в часі від 2—14. грудня с. р. і 2) у Львові в часі від 9—21. грудня с. р. В разі зголошеня більшої скількости кандидатів заслугуючих на принятє — урядженний буде ще третий курс в місцевині яка після вислїду подавь буде означена. На кождий із сих курсів буде принятих що найвисше 40 кандидатів, представлених Зарядами Спілок ощадности і позичок, евентуально Комітетами основательскими Спілок проектованих і зголошених до Бюра Патронату.

До кождої власноручно написаної просьби о принятє на курс належить долучити метрику хрещеня або звичайний витяг метрикальний кандидата, а в поданю зложити заяву, що в разі принятя обовязує ся кандидат прибути на науку і приміпити ся до обовязуючої в часі науки інструкциї. Незасібні кандидати можуть просити о уділене їм підмог на кошти подорожи і удержаня в часі треваня курсу; підмоги в квотах не перевисшаючих 30 К будуть признані заслугуючим на се кандидатам, о скільки вистануть на се призначені фонди. Надто поробить Бюро Патронату заходи в цїли безплатного спільного поміщеня участників курсу через час їх побуту на курсі і виєднаня зелізничих знижок для принятих кандидатів, які о се в поданю будуть просити. В повідомленю про принятє на курс буде зазначене, на котрий з курсів зістав принятий кандидат, про що буде рішати Бюро Патронату після свого узнаня з узглядненєм місця замешканя кандидата і відповідного розділу що до скількости участників кождого курсу. Неостемпльовані подання о принятє на курс треба вносити через Спілки патронатскі району І. (краківского) до Експозитури краєвого Бюра Патронату в Кракові (ул. св. Томи ч. 1), а з инших районів прямо до Бюра Патронату у Львові найпізнійше до дня 31. жовтня с. р. Неузглядненi подання зверне ся на кошт петентів.

Телеґрами.

Відень 23 жовтня. Wiener Ztg. оповіщує цісарске письмо, скликуюче спільні делеґациї до Будапешту на день 5 падолиста.

Відень 23 жовтня. N. fr. Presse доносить, що дня 30 с. м. відбуде ся вибір делеґатів на окремім засїданю.

Відень 23 жовтня. Die Zeit доносить, що коло Кірккілїссе ведуть ся завзяті бої.

Відень 23 жовтня. На жаданє ческого клюбу, аби скликати умисне засїданє конвенту сеніорів, або палати для обговореня ситуациї на Балкані, президент палати др. Сильвестер заявив, що на нині полудни скличе сеніорів. Президент міністрів зазначить на тім засїданю становище правительства.

Льондон 23 жовтня. З Софії доносять, що Болгари приступили на баґнети і здобули два форти коло Адриянополя.

Софія 23 жовтня. Болгарскі войска обсадили вчера в Македонії, місцевости над горішним бігом рік Треґальниці, Струми і Мести.

Білград 23 жовтня. Сербскі передні сторожі дійшли до міста Сївници. Всї пограничні турецкі бльокгавзи заняті Сербами. Третя сербска армія дійшла до Пристини, а друга займила Кратово і Кочану в Македонії.

Подґоріца 23 жовтня. Вчера розпочали ся на ново воєнні кроки коло гори Тарабош під Скодаром.

Ціна збіжа у Львові.

дня 22-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·85	до	11·20
Жито	9·—	„	9·20
Овес	10·—	„	11·—
Ячмінь пашний	9·—	„	9·50
Ячмінь броварний	8·60	„	9·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·—	„	12·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	90·—
Конюшина біла	100·—	„	110·—
Конюшина шведска	100·—	„	120·—
Тимотка	27·—	„	32.—

Надіслане.

— Домашна кухня. (Як варити і печи? Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. .) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).